

AMS Koerier

Kenia/Nairobi

Kleine kinderen worden groot! We zijn nu 17 jaar bezig in Kenia. Verschillende kinderen verlieten ondertussen het kinderkuis en dat proces gaat jaarlijks door. Ze verlieten het kinderkuis om een studie te volgen, of hebben een vak geleerd. Rondten hun studie af en zoeken daarna het geluk in de stad. Daar hopen ze

Nummer 1

Andreas
Manna
Stichting

onze vriend William Otieno door de jaren heen steeds op het hart gedrukt dat we graag willen dat de

v.l.n.r. (boven): Daniël, Job, Nelson, Emmanuël, Joachim, Isaiah, Bony

v.l.n.r. (onder): Lois, Mildred, Lilly, Sarah

dan een baantje te vinden. Op dit moment gaat het om elf jong volwassenen. Verschillende van hen redden zich heel aardig. Maar voor geen van hen is het gemakkelijk, want Nairobi bestaat voor een groot deel uit gelukzoekers. Je moet dus inderdaad geluk hebben

om een plekje te verwerven. De trek naar de grote stad gaat in bijna alle gevallen via de slums, waar miljoenen mensen "bivakkeren". Allen met hetzelfde doel. Toen we met het project in Karungu begonnen hebben we

2011

bijna onmogelijk om zich werkelijk van een bestaan te verzekeren in het gevecht om een plek tussen de miljoenen van Nairobi. Uiteindelijk bleek William geen mogelijkheden te zien om iets voor deze kinderen te ontwikkelen.

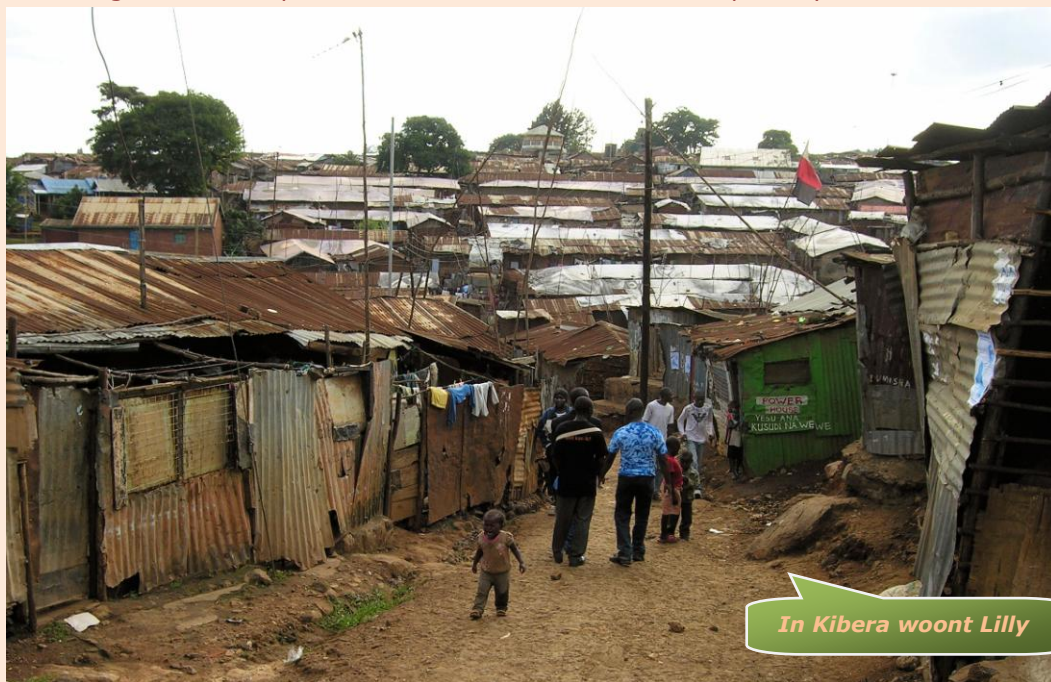
Wilma met Joachim

Daarom besloten we om zelf te gaan kijken welke mogelijkheden er waren om iets voor deze kinderen te doen. Hoe wonen ze? Hoe overleven ze? Wat willen ze

graag? Wat hebben ze nodig? Dat was reden waarom Wilma van der Vinne in december een dikke week in Nairobi verbleef om de leefomstandigheden van de

kinderen te onderzoeken. We ontwikkelden de enthousiaste gedachte, om met deze kinderen een project op te zetten in Nairobi dat zich gaat richten op de zorg voor straatkinderen in de stad. De vraag was of we hen ook enthousiast zouden kunnen maken voor dit idee. Welke verlangens leven er onder hen? Op 10 december haalt Joachim zijn bul en inmiddels werkt hij als leraar Engelse op een meisjesschool enkele uren buiten Nairobi. Het is een stralende jongeman met een brede lach! Wilma combineert een bezoek aan deze feestelijke dag met een bezoek aan alle kinderen. De jongeren zijn blij met haar komst – spreken haar aan met “Mum” - en ontvangen haar bijzonder gastvrij. Ze zijn net zo nieuwsgierig naar haar komst als zij naar hun omstandigheden. Ook zijn ze trots en moet iedereen Wilma ontmoeten. Ze voert in de periode van haar verblijf diverse gesprekken met de jongelui. Heeft zich goed voorbereid en allemaal vullen ze een vragenlijst

sloppenwijk tot een – naar Afrikaanse begrippen - keurig appartementje. In haar dagboek beschrijft ze een bezoek aan Lilian: “Ik pik Lilly en haar man Nico

In Kibera woont Lilly

op een afgesproken plek in de stad op en we rijden de stad uit. Deels door industriegebied, maar ook door prachtige Afrikaanse landschappen. Dan gaan we na lange tijd ergens de grote weg af, over modderpaden

In Mathare Noord woont Nelson

in. Een aantal zijn getrouwd, een aantal studeren en anderen werken. Ze bezoekt hen op de plaatsen waar ze wonen. Die woonplaatsen variëren van de

en door grasland “achteruit”. Ten slotte komen we uit bij een schuur. Dat mag je geen huis noemen! Lilian en Nico laten me trots alles zien: konijnen, varkens,

kippen en land. Ze beheren dit stuk land zelf maar hebben het in gebruik van een vriend die vertrokken is. Zodra ik alles heb gezien neemt ze me even

in Afrika? Ze uit haar kinderwens en legt uit hoe gelukkig ze is met haar man. Want een doorsnee man in Kenia verlaat zijn vrouw, als blijkt dat ze geen

Lilly

terzijde. Joachim – hij begeleidt me vandaag – begrijpt dat onuitgesproken en houdt zich met de om ons heen lopende mannen bezig. Ze vertelt me wat haar bezig houdt, hoe haar leven verloopt en hoe zwaar ze het

kinderen krijgt. Hij doet het niet, maar blijft bij haar. Ze wil me heel graag haar huisje laten zien, ook al is het maar heel klein, maar een moeder moet toch het huis van haar dochter zien? Natuurlijk wil ik dat heel graag, ook al vertelt ze dat ze in *Kibera* woont. Joachim legt uit dat dit de grootste en bekendste sloppenwijk in Afrika is, waarop ik – recht uit mijn hart – zeg: wat ben ik trots dat ik hier mag zijn vandaag! Volgens Lilly kan ik er vrij fotograferen, dus neem ik de gelegenheid te baat! Joachim draagt mijn tas en Lilly houdt mijn hand vast. Dat is fijn, want het zijn allemaal hobbels en drek. We

dalen een heel eind af en lopen nog over de bekende spoorlijn. Daar heeft ze met haar man een winkeltje die ze trots laat zien. Verkoop van eieren en een

soms heeft. Maar ze is ook dankbaar dat God haar leven leidt in alles. Veel onderwerpen komen voorbij, zoals haar ziekte HIV waardoor ze zich soms ziek voelt en medicamenten gebruikt. Wie heeft dat eigenlijk niet

computer service (geen internet). Dan vervolgen we onze weg langs smalle en glibberige paden. Komen bij haar hele kleine huisje door een gangetje waar ik net door pas. De kamer is klein en is gevuld met een bank en een tafel en in het midden een gordijn die woon- en slaapruijmt onderscheid. De tafel wordt opzij geschoven, anders kun je niet zitten. Aan de andere kant van de tafel schuift ze het gordijn opzij en gaat zelf op het bed zitten. Na een gesprek over hun handeltje hebben we het nog over heel veel zaken, zoals geloof, leven en zelfs dood. Het is een prachtige jonge vrouw geworden, die helaas ook aangetast is door

die vreselijke ziekte waaraan veel mensen lijden en overlijden. Maar Lilly heeft hulp en hoop en houdt

moed door haar geloof in God en de support die ze krijgt van lieve mensen in Nederland.”

Isaiah

In Nairobi organiseert Wilma een familiedag voor alle jongelui die daar zijn. Het is een ontspannen dag, in een prachtige omgeving van een restaurant. Allerlei zaken worden besproken en één ding is heel erg duidelijk: ze willen

allemaal zo graag aan het werk in Nairobi om daar zelf iets te doen voor de kansarme mensen. Ze zijn zo gedreven, omdat ze zelf een kans hebben gehad! Ze hebben ervaren wat het is om een hoopvolle toekomst te hebben.

William Otieno

Wilma heeft op de laatste dag ook nog een gesprek met William Otieno, de coördinator van het project in Karungu. Zoals al vele jaren aangegeven door het bestuur, geeft Wilma nu ook weer aan dat we iets met die jongelui in Nairobi willen gaan doen. De indruk bestaat dat William het aan de ene kant liever zelf alles in handen houdt, maar aan de andere kant het prima vindt. Hij geeft aan dat hij al oud is en aan pensioen denkt. Het ziekenhuis in Karungu draait ondertussen al een jaar zelfstandig, zonder support van Nederland. Er vindt na dit bezoek nog regelmatig correspondentie plaats over dit onderwerp. Er is nu afgesproken dat het kinderkuis nog doorloopt, totdat alle kleintjes groot zijn en op eigen benen kunnen staan of ook naar Nairobi gaan. Daarna zal het project zich verplaatsen naar Nairobi. Joachim en Isaiah, de twee oudste zonen van Henk en Wilma, worden de projectleiders en zij pakken daar de zaken op. Het is de bedoeling dat ze in augustus voor 2 maanden naar Nederland komen, zodat we alles goed door kunnen spreken.

Ghana

In Ghana willen Sammy en Lucy graag meer kinderen in de nachtopvang. De opname van deze meisjes is

afhankelijk van onze inkomsten. Ondanks de "crisis" in ons rijke westen, zijn wij dankbaar voor de giften van onze achterban en de acties van ons hardwerkende groepje vrijwillige medewerkers. Zij zorgen ervoor dat we door kunnen gaan met de ontwikkeling in deze Afrikaanse landen. Vooreerst zijn de huidige meisjes in de opvang vooruit geholpen en we zien er naar uit om spoedig aan drie nieuwe meisjes onderdak te bieden. Op het stuk land in Agona is een waterput geboord. De bedoeling is om daar met een waterfabriekje te

starten. Het water wordt gefilterd, gebotteld en in plastic zakjes verpakt voor de verkoop.

Oeganda

Florence is ruim een jaar geleden vertrokken naar Oeganda. Zij ging, terwijl ze nog geen baan had. De vrijwillige medewerkers hebben voor haar geld bijeen gebracht en een ticket gekocht, anders had ze niet kunnen gaan. Deze groep vrijwilligers heeft ervoor gezorgd dat zij financieel maandelijks onderhouden werd, totdat zij zelf haar eerste salaris kreeg uit haar nieuwe baan. Er is begin dit jaar een brief uitgegaan van vrienden van Florence, waarin geld is gevraagd voor de verscheping van een container met spullen voor haar. Dat is een actie die los staat van de AMS.

Florence heeft oponthoud gehad door de verkiezingen in Oeganda. De omheining om de grond en de poort is klaar. Helaas is de kwaliteit erg slecht en brokkelden de fundamenteën bij de eerste regenbui al enigszins af. Florence is nu in conclaaf met de opzichter. Zij had nog maar de helft aanbetaald en zal niet over gaan tot volledige betaling, eer de boel deugdelijk is afgeleverd. Dat moet goed zijn voordat ze verder kan bouwen. Geld voor de bouw van de school is er nog niet. We hopen daar dit jaar actie voor te voeren en vragen uw hulp.

Afrikaloop!

Na diverse andere acties wordt er alweer druk gewerkt

aan de voorbereiding van de Afrikaloop 2011 in de herfst van dit jaar. Meer info over deze actie is op onze

25.000 euro opbrengt! Loopt u ook één of meerdere dagen mee?

Andreas Manna Stichting • De Schoof 13 •
7908 NS Hoogeveen • Telefoon 0528 273161
• E-mail: info@andreasmanna.org • Bank :
49.28.23.308 • Postbank: 68.94.101 •

site te vinden. Het is onze grootste actie, die jaarlijks rond de

